

MATJAŽ ZUPANČIČ

Sence v očesu

(Odlomek iz romana)

Prvi jo je zagledal Albert.

"Glej to," je rekel.

"Kaj?" je vprašal Valter.

"Poglej, če ti rečem!"

"Nič ne vidim."

"Ženska," je odgovoril Albert in se zarežal. "Verjetno ena izmed tistih, ki si jih naročil iz mesta," je duhovičil. "Poglej jo, tamle gre."

Zdaj jo je opazil tudi Valter. "Izgleda, kot da je oblečena samo v nahrbtnik," je dodal občudujoče in Albert se je pijano zasmel. Nekaj časa sta molče opazovala žensko, ki jima je prihajala naproti. Potem je Albert s komolcem sunil Valterja.

"Kaj me suvaš?"

"Povej, no."

"Kaj naj povem?"

"Kaj misliš."

"Štoparka," je rekel Valter. "Zašla je z glavne ceste."

Albert se je spet na ves glas zasmel.

"Kaj je tako smešno, človek?"

"Samo pomisli, tip gre v gozd in čez par ur pride ven kot ženska," je duhovičil Albert. "Oblečena samo v nahrbtnik."

"Nimam nič proti," je rekel Valter.

Medtem se je ženska približala hiši. Hodila je počasi, skoraj ležerno. Oblečena je bila v kratke hlačke in rumeno majico, zavezano nad popkom. Temne, goste lase je imela zvite v preprost čop.

"Hu," je občudujoče vzkliknil Albert. "Kaj praviš?"

"Sedemnajst, mogoče osemnajst," je odgovoril Valter nekam ravnodušno. Tako je govoril vedno, kadar ga je nekaj prevzelo. "In njene noge ... so absolutno vrhunske."

"Absolutno," je ponovil Albert in pomislil, da je pred kratkim sanjal nekaj podobnega. Da je sanjal žensko, ki je imela natančno takšne noge. In spomnil se je, da sanje niso bile prijetne. Kasneje je večkrat pomislil na to. Na žalost opozorila ni vzel resno.

* * *

V noči od četrтка na petek je Alberta tlačila mora. Nenadoma in povsem nepričakovano je sanjal Damiensovo usmrtitev. Nepričakovano, kajti o Damien-su in njegovih mukah, ki so ga doletele potem, ko se mu je ponesrečil atentat na Ludvika Petnajstega, je bral že zdavnaj. Toda tako kot mnoge druge stvari, se mu je tudi ta nesrečna zgodba vtisnila v podzavest – in da je bila stvar še hujša, je imel Damiens to noč njegov obraz.

Sanjal je, kako stoji sredi množice na trgu kot gledalec in skupaj z njo spremlja priprave na svoje muke; sanjal je, kako so ga pripeljali – bil je skoraj nag – in ga privezali s hrbtom na veliko kamnito kocko, podobno oltarju. Nekje v ozadju so se oglašali zvonovi, neprestano, z monotonim zvokom. Sanjal je, kako so ga prebadali z ostrimi, razbeljenimi iglami; sanjal je, kako je tulil od zverinskih bolečin. Sanjal je razčetrverjenje, konje, ki so vlekli narazen, kožo, ki se je trgala, sklepe, ki so pokali. Sanjal je agonijo nesrečnika z njegovim lastnim obrazom. Potem ko je na oltarju ostala samo kepa brezoblične krvave gmote, so se pojavile televizijske kamere in iz morišča je nastala kulisa; na oder je prišel Ted Turner, na majici je imel napis CNN, zraven njega je bila Jane Fonda v mini krilu; čeprav z obrazom starke, je imela še zmeraj božanske noge. Ted je vzel mikrofon in nagovoril množico. Govoril jim je besede prijateljstva; rekel je, da so vsi njegova velika družina. Vsi so zaploskali in potem se je njemu v čast od nekje spustila ogromna, kot pekel črna marela in ves svet je postal samo tisto, kar je zaobjela pod seboj, onkraj tega ni bilo več ničesar; in potem je Albert strmel v njeno zakrivljeno, falično držalo, okrog katerega je Jane Fonda izvajala svoj aerobični *working out* ...

Ko se je končno prebudil, je dolgo časa sedel na postelji; zelo si je želel, da bi žena spala poleg njega in ne v svoji spalnici; da bi spala skupaj, kot sta spala takoj po poroki. Zelo živo se je spominjal te poroke, čeprav je od nje minilo že precej let. Spominjal se je poročne ceremonije, svečanih zaobljub in sploh vse tiste množice ljudi, ki se je potem zbrala na zabavi; bila je to resnično vrhunska zabava in spominjal se je, kako ponosen je bil na svojo lepo ženo, ki so mu jo zavidali celo najboljši prijatelji. Bil je skoraj malce prizadet, ko mu je Valter, njegova poročna priča, v šali rekel: "Veš kaj, mali, vzela te je zaradi denarja."

Zavzdihnil je, kot bi si želel vrnitve tistih časov in tistih občutkov, ki so neizprosno minili. Vstal je iz postelje in šel po prstih do ženine sobe. Potiho je odprl vrata; videl je, da spi, in ni je hotel buditi. Kljub temu je še nekaj časa stal pri vratih in jo opazoval; v grlu je občutil nekaj grenkega.

Vedel je, da se je med njima nekaj spremenilo. Čeprav je bila še vedno prijazna z njim, je čutil, da ga zavrača. Ne samo v seksualnem smislu, tudi drugače. Sprva temu dejstvu ni posvečal veliko pozornosti; vse skupaj je doživljal kot eno izmed mnogih kriz, skozi katere potujejo zakonci. Potem pa je na njej opazil nekaj, kar ga je presunilo. Opazil je, kako z nekakšno na novo prebujeno vnemo pazi na svojo zunanost, kako dolge minute presedi pred ogledalom in kako si je nakupila kup novih oblek, ki jih je sicer imela polne omare.

Takrat je zasumil, da ima ljubimca.

Dalje od suma ni prišel; vendar si tudi ni posebej prizadeval, da bi razčistil svoje dvome. Bolje dvom s kančkom upanja, da si vse skupaj domišlja, kot brezobzirna resnica, ki bi ga prizadela. Ni hotel drezati v svoj sum; pravzaprav ni želel storiti ničesar. Preprosto čakal je, da se bo vse skupaj spremenilo. Mogoče je bilo tudi, da si vse skupaj domišlja. Albert si je velikokrat domišljal stvari. Predvsem pa je sovražil svoj značaj. Sovražil je svoje šibke živce in svojo občasno odvisnost od tablet. Po svoje je Nastasijo razumel; brez dvoma je bil zelo naporen človek. Čeprav se je vedno trudil, da je ne bi obremenjeval s svojimi preganjavicami in strahovi. S svojim darom za to, da iz muhe naredi slona. Takrat ko je bil sposoben na tak način razmišljati o sebi, se je zavedal, da ji morda dela krivico. In takrat se je počutil pomirjenega.

Zaprl je vrata njene sobe. Šel je v kuhinjo in spil kozarec vode; pokadil je cigareto. Potem je še dolgo časa hodil po stanovanju, preden se je drznil leči nazaj v posteljo v upanju, da se sanje ne bodo ponovile.

Zjutraj se je zbudil boljše volje. Veselil se je stvari, ki so bile pred njim. Konec tedna, ki ga bo preživel z Valterjem. S svojim najboljšim prijateljem. Stran od mesta, stran od problemov. Dva dneva mu bosta prišla prav, da bo uredil svoje misli. Lovil bo ribe, mogoče se ga bo napil.

Moško prijateljstvo.

Toda njegovo vračanje v Močvirje je imelo še neki drug vzrok. Globlji vzrok, ki ga ni nihče poznal.

Moral se je vračati na breg tiste reke. To je bila kazen, ki si jo je sam naložil.

Ko sta z Nastasijo zajtrkovala, se je spomnil, da ji je pozabil povedati svoje načrte. In hkrati ga je prešinil droben strah pred njeno reakcijo. Ni se bal tega, da ji njegova kratka odsotnost ne bo po volji. Strah ga je bilo nečesa drugega.

Bal se je, da se je bo razveselila.

Čakal je pravi trenutek, da bi ji povedal. Ko mu je točila kavo, je končno spregovoril.

“Dva dneva me ne bo,” je rekel in jo pozorno opazoval. Dvignila je pogled in špiknilo ga je pri srcu.

“Kam greš?” je vprašala na videz ravnodušno.

“K Valterju na vikend,” je rekel. “Saj veš ... moške zadeve.”

“Ja, moške zadeve,” je ponovila za njim. “Kot da si s tistim človekom raje kot z mano.”

“Vem, da tega ne misliš resno,” je odvrnil.

Ni odgovorila. “Hočeš, da ti spokam stvari?” je vprašala.

“Prosim,” je rekel in spil kavo. Prav mu je prišlo, da je lahko skril svoje razočaranje. Tudi slepec bi opazil, kako se ji je v trenutku popravilo razpoloženje. Razveselila se je tega, da bo ostala sama. Da se bo lahko srečala s svojim ljubimcem ... V Albertu se je prebudilo nekaj kljubovanju podobnega. Želja, da bi jo prizadel. Da bi se maščeval. Nikoli ni niti pomislil, da bi jo

prevaral. Ni čutil te potrebe. Bil je zaljubljen vanjo; pomenila mu je vse. In mogoče je bilo ravno to narobe. Pogovoril se bo z Valterjem. Valter je bil včasih malo primitiven, kadar je šlo za ženske. Ampak dejstvo je, da zna misliti jasno in trezno. Poleg tega je zanj naredil stvari, ki jih Albert ne bo nikoli pozabil. Albert mu je zaupal.

"Lahko bosta igrala karte," je rekla Nastasija mimogrede. Ne brez sarkazma.

* * *

Medtem je ženska prišla do njiju. Počasi je snela nahrbtnik, ga položila k nogam in sedla nanj. Bila je potna od hoje; okrog vratu je imela zlato verižico z majhnim križcem.

"Živjo," je rekla. "A je tukaj kaj vode?"

"Če greš ob njej, lahko prideš do morja," je rekel Albert prijazno in s prstom pokazal na reko. Ženska se je na glas zasmejala njegovi domislici. Tudi Albert se je zasmejal. Nekako je bil ponosen, da je ženski všeč njegovo duhovičenje.

"Gospodična je žejna," je rekel Valter. Kljub pijanosti je Albert občudoval prijateljevo sposobnost pretvarjanja. Valter je bil videti povsem trezen. Skoraj šarmanten.

"Boš prinesel gospodični kozarec vode?" je Valter nadaljeval z vljudnim spakovanjem. Albert je brez besed vstal. Ta odnos sta imela še iz gimnazije. Valter je ukazoval in Albert je izpolnjeval. Potem se jima je življenje skozi leta sicer obrnilo; Albert je postal človek, ki mu je bilo dano ukazovati. Toda kadar je bil z Valterjem, je z veseljem prepustil iniciativo prijatelju. To ga sploh ni jezilo. In konec koncev je bilo to tudi bliže njegovi pravi naravi. V življenju se je moral ves čas pretvarjati.

Ko je vstal, se je spet nasmehnil. Ženska se mu je prijazno nasmehnila nazaj. Za trenutek se je zazdelo, da je v njenem smehljaju nekaj več kot zgolj prijaznost. Ta nepričakovana reakcija je Alberta spravila v zadrego, da je v hipu zardel. Hitro je šel noter. Ženska si je pričela zvijati cigareto. Valter jo je molče opazoval.

"Midva se pozna, mar ne?" je vprašal. Ženska ga je pozorno pogledala.

"Mislim, da ne," je odgovorila.

"A si bila kdaj v igralnici?"

Zasmejala se je. Njen smeh je bil odkrit. Sproščen.

"A tako izgledam?" je vprašala. Ne brez ironije. Nekaj časa sta molčala.

"Stopaš?" je vprašal Valter.

"Mhm."

"Kam pa?"

"Tja," je rekla ženska in pokazala s prstom pred sebe.

"Aha," je rekel Valter in gledal, kako je ljubko obliznila papirček, preden ga je s prsti spretno zvila v cigareto. "In od kod prihajaš?"

"Od tam," je rekla in pokazala s palcem nekam za svoj hrbet. Za hip ga je pogledala in Valter je bil skoraj prepričan, da ni nič manj zadeta od njiju.

Ta ugotovitev ga je razveselila nekje v globini trebuha. Ko si je hipec za tem prižgala cigareto, je bil prepričan, da je v njej bolj malo tobaka.

"Kaj pa delaš tukaj? Cesta je tam na drugi strani."

"Saj bo počakala," se je zasmejala ženska in z užitkom potegnila dim vase. "Saj bo počakala," je ponovila.

"Nimam nič proti," je rekel Valter. Albert se je vrnil s kozarcem vode in ji ga ponudil. Vzela je vodo in ga prijazno pogledala. Pri tem je prekrizala noge, da so ohlapne hlačke zlezle nazaj in razkrile stegna skoraj do riti.

"Pa to ni res," je zamrmral Valter. Medtem ko je pila, se je sklonil k Albertu.

"Všeč si ji," je zašepetal. "Si opazil to?"

Albert ni odgovoril; hitro je spil svoj viski in si natočil novega.

"Sama stopaš?" jo je vprašal Valter.

Ženska je potegnila dim iz cigarete. "Zgrešili smo se," je rekla in skomignila z rameni. "Že zjutraj smo se zgrešili. Zdaj grem nazaj na cesto, da jih dohitim."

"Prijatelj?"

"Prijatelj," je prikimala.

"Počakaj še malo," je rekel Albert. Sam ni vedel, zakaj je to rekel.

"Ja," je rekel Valter. "Počakaj še malo."

"Malo sem iz kurza," se je zasmejala ženska.

"Počakaj," je ponovil Valter. "Se ne mudi. Jaz te bom odpeljal do križišča z magistralko. Tam dobiš štop v dveh minutah."

"V eni minuti," je odvrnila. "Jaz dobim štop v eni minuti."

"V eni minuti," je ponovil Valter in se smehljal. Ženska je za hipec naslonila prazen kozarec na koleno in si obliznila ustnice. Potem ga je spet dvignila in ga ponudila Albertu. Bilo je toplo, sonce je bilo skoraj poletno.

"Hvala, zelo si prijazen," je rekla. Albert je vzel kozarec in njuni roki sta se dotaknili. Albert je začutil njeno kožo in pozabil na kozarec, ki je padel na tla. Ženska se je zasmejala Albertovi zadregi.

"Ni se razbil," je rekla tolažeče. Albert je pobral kozarec in ga brisal v hlače.

"On je neroda že od rojstva," je rekel Valter. "In odkar je poročen, je še večja." Ni se več posebej trudil, da bi obvladal svoj pijani glas. Besedo *poročen* je izgovoril s posebnim poudarkom. Albert ga je pogledal nekam jezno in Valter mu je kot v opravičilo natočil žganja; Albert se ga je oprijel, kot da je to vse, kar mu je ostalo. Viski je spil kot vodo.

"Boš ti tudi?" je vprašal žensko. Odkimala je. Imela je dolge, zelo goste črne lase. Igrala se je s svojim modrim vžigalnikom. Opazovala je oba moška in nekaj hudomušnega ji je šlo čez oči.

"Ne pijem alkohola," je rekla.

"Si slišal?" je rekel Valter. "Ona ne pije alkohola."

"Lep vžigalnik," je rekel Albert. Gledal jo je v prste. "Ga lahko pogledam?"

"Zakaj ne," se je nasmehnila. "Ujemi."

Vrgla je vžigalnik in Albert ga je ujel.

"Dober je," je rekel. Vrtel ga je med prsti in si ga ogledoval. "Ampak kaj je to za ena podoba?"

"Albert, kot da še nisi videl gole ženske," se je zasmel Valter.

"To je Venera," je rekla ženska.

"Venera na vžigalniku, kdo je že videl kaj takšnega," je rekel Valter.

"Pa dobro vžiga?" je vprašal Albert. Ženska se je na glas zasmejala.

"In kaj bomo počeli, če ostanem še malo tukaj?" je rekla nepričakovano in spet je bilo v njenem glasu nekaj hudomušnega.

"Pa res, kaj bomo počeli, Albert?" je Valter sunil prijatelja, ki se je bedasto zarežal.

"Kaj pa sploh delajo gospodje tukaj sami?" je vprašala ženska malce nagajivo.

"Ribe lovimo," je kot iz topa odgovoril Albert, in to je zvenelo tako bedasto, da so se vsi trije zasmeli.

"Pa kakšno ujamete?" je vprašala in moška sta se spogledala. Spet smeh.

"Danes je nekaj v zraku," je rekel Albert. Nekaj časa so molčali. Ženska je pogledala k vodi in se zresnila.

"Pravzaprav sem prišla sem čez, da bi se skopala," je rekla. "Skopala se bom, preden grem," je dodala. "To bom naredila. Lahko pustim tukaj te stvari?"

"Voda je mrzla," je rekel Valter.

"Fino," je odvrnila. In se obrnila proti reki. V hipu je ni zanimalo nič drugega kot voda. Odšla je proti reki in med potjo sezuvala sandale.

"Ona se bo skopala," je rekel Valter.

"Vroče je," je rekel Albert suho.

"Ne kapiraš, a?"

"Kaj?"

"Zajebava naju."

"Zajebava?"

"Kaj pa delajo gospodje tukaj sami?" jo je oponašal Valter. "Ona misli, da sva pedra."

"Misliš?" je skoraj zaskrbljeno vprašal Albert.

Ženska je spodaj prišla do vode. Ne da bi se ozrla, si je odvezala majico in slekla hlačke. Skozi grmovje se je videlo, kako je gola počepnila k vodi.

"Pa to ni res," je rekel Valter.

Počasi je stopila v reko; za trenutek je obstala, potem pa skočila in za hip izginila pod vodo.

"Pa to ni res," je ponovil Valter.

"Agreva zraven?" je vprašal Albert. V njegovem glasu je bilo nekaj takšnega, da ga je Valter skoraj resno pogledal.

"Glej, glej," je rekel. "Kdo bi to pričakoval od tebe."

"Všeč sem ji," je rekel Albert igrivo. "Res misliš, da sem ji všeč?" Z roko je tipal za viskijem. Za hip je pomislil na Nastasijo. Samo za hip. Pomislil je na moškega, ki je ta hip pri njej. V glavi se mu je vrtelo. Ni zmogel več jasno misliti.

"Tudi če si ji, ji to nič ne pomaga. Ker ti nobene ne jebeš."

"Nehaj težiti," je rekel Albert.

"Utopil se boš," je rekel Valter. "Utopil se boš, če boš šel sam. S tabo grem."

"A misliš, da bi res šla ... dol?"

"Se zajebavaš? Samo reci, prosim, da se zajebavaš s tem vprašanjem."

"Ne vem," je rekel Albert dvomeče.

"A boš rekel ne, če te kdo takole prosi?"

"Se ti zdi, da prosi?"

"Mala je sproščena. Te se dajo dol vsak dan. In to ne enkrat. Če je ne bova midva, jo bo pa kdo drug."

"Mater, je sproščena."

"Važno je, da je človek sproščen, a razumeš. To so te pičke, treba je znati dihati z njimi."

"Čisto druga generacija," je kimal Albert.

"Kaj te skrbi, mali? Saj ne bo nobeden vedel. Malo heca in zdravo, tamala odstopa naprej. Ljubčka in adijo. Nikoli več je ne boš videl."

"Nikoli več," je skoraj žalostno ponovil Albert.

"Pa ne, da si zaljubljen?" se je zarežal Valter. "Pa ne, da te je tako zadelo?"

"Ne se hecat," je rekel Albert.

"Ampak povej mi: a se ti je kdo že kdaj tako ponujal?"

"To so take mrhe," je rekel Albert nekam jezno.

"Take mrhe za popizdit," je rekel Valter. "Sprosti se. Ne bodi tako napet."

"Nisem napet," je rekel Albert. "Zadet sem."

"Te mlade pičke so sproščene," je rekel Valter. "To je to."

"Ne vem," je rekel Albert.

"Kakor hočeš," je skomignil Valter. "Jaz grem dol, preden pride ven in jo vse skupaj mine."

Vstal je in počasi šel k vodi. Ko ga je ženska opazila, mu je pomahala. Valter ji je odmahnil nazaj.

"Prihajam," je zavpil.

Slekel se je do golega in skočil v vodo. Komaj je porinil glavo iz vode, je štrbunknilo zraven njega. Bil je Albert. Z očmi, polnimi vode, je gledal, kako se je Valter potopil in nekaj metrov naprej ob ženski splaval na površje.

"Počakajta me," je pljuval in čofotal za njima. "Zmrznil bom."

Ženska se je zdaj delala, kot da ju ne vidi; počasi se je obrnila in zaplavala nazaj proti bregu. Ko se je dvignila, da bi stopila iz vode, ji je spodrsnilo in omahnila je nazaj.

"Počasi, miška," je rekel Valter in jo prestregel. "Daj, da ti pomagam."

"Lahko sama," je rekla prvič nekam hladno in se mu izvila. Valter ji je kljub temu pomagal na suho in se smejal Albertu, ki je nekaj metrov stran lezel iz vode. Ves je bil pokrit z algami; od pijanosti in nenadnega hladu je šklepetal z zobmi.

"Izgleda kot kakšen zombi," se je zasmejala ženska in si otirala vodo z las, ki so se ji lepili na goli hrbet in prsi.

“Kaj se mi ima ona za režat,” je mračno rekel Albert.

“Po riti jo daj,” se je smejal Valter. “Povaljaj jo v blatu.”

“Že zdaj izgleda kot pujs,” je rekla ženska nekam zaničljivo in pobrala svoje obleke. Hip za tem je izgubila tla pod nogami; Albert jo je od zadaj prijel okrog pasu in dvignil v zrak, da je zavpila od presenečenja in bolečine.

“Opa,” je presenečeno vzkliknil Valter.

“Ti bom pokazal, kdo je pujs,” se je pijano režal Albert.

“Bravo,” je zatulil Valter občudujoče. Albert je napol nesel, napol vlekel žensko proti bregu; tja, kjer se je nehala trava in se je začelo rečno blato. Zdelo se je, kot da jo hoče vreči v vodo. Hip za tem se je spotaknil in na hrbet padel v mehko blato; ženska je padla nanj.

“Norec, a si čisto nor?” je vpila ženska in se mu poskušala izviti, toda Albert jo je trdno držal na sebi, da je lahko samo opletala z nogami in rokami. Spet se je režal, samo da je bil njegov smeh vedno bolj podoben nekakšnemu živalskemu hropenju. Z lahkoto, ki je ne bi pripisal njegovemu precej šibkemu telesu, je položil žensko na trebuh zraven sebe. Ženska se je sunkovito obrnila in poskušala vstati, vendar jo je prestregel in položil na hrbet, da je blato letelo na vse strani. Potem se je vzpel nad njo.

“Uh,” je občudujoče rekel Valter. “Stoji ti kot prekla.”

Ženska je sedaj nehala vpiti; kot bi nenadoma spoznala, da gre zares, ga je z vso silo poskušala spraviti s sebe. Tudi on je utihnil, medtem ko se je kot klop oprijel njenega telesa. Hipoma je nastala tišina; slišalo se je samo pridušeno sopenje in udarjanje golih teles v rečno blato. Albert jo je držal okrog pasu in pritiskal glavo ob njene prsi, ona ga je tolkla in praskala, kamor je dosegla. Imel je zaprte oči in nekakšen krčevit izraz na obrazu, medtem ko je z vso silo stiskal telo pod seboj; ni se menil za bolečine, ki mu jih je prizadevala in ki jih je on prizadeval njej.

“Zadušil me boš, ti norec,” je zahropla. “Ti prasec.”

Poskušala ga je zbrcati s sebe; s koleno ga je suvala v ledvice, toda on ni popuščal. Počasi je drsel vedno globlje med njena stegna. Obraz je imel ves krvav od njenega praskanja in udarcev, vendar ni naredil ničesar, da bi ga zaščitil; še vedno jo je z vso silo objemal čez život. Počasi ji je začelo zmanjkovati zraka; njen odpor je popuščal. Takrat pa je nenadoma nehala tolči po njegovem hrbtu in ga je prijela za vrat. Z obupom živali, ki se bori za življenje, ga je stisnila kot v krču. Albert je pomodrel v obraz. Pričel je kašljati; njegov objem je ohlapnil. Hip zatem je začutil, kako prsti na njegovem vratu popuščajo; skozi napol zaprto oko je videl Valterja, kako kleči nad njima in vleče ženski roke narazen.

“To pa ne,” je rekel Valter. “To pa že ne.”

Ženska je od presenečenja in utrujenosti za hipec obmirovala, in to je bilo dovolj, da je Albert spet oživel. Z ritjo je pričel divje suvati in eden od sunkov je zadel, da je ženska zakričala.

“Pofukaj jo, mali. Tako, pofukaj jo,” je vpil Valter. “Kaj je zdaj? Kaj ti je?”

Toda Albert je bil na koncu; še enkrat je sunil, otrpnil kot pred smrtjo in obmiroval.

"Prišlo mi je," je grgal v blato, kot bi koga zanimalo.

"Umakni se, da ti pokažem, kako se to dela," se je režal Valter in ga s svojim telesom zrinil z nje. Bil je še enkrat težji od Alberta; ženska je zastokala, ko se je z vsem svojim težkim truplom vrgel nanjo. Albert je obležal na hrbtu; razen sunkovitega dihanja ni kazal znakov življenja.

"*Love hurts*," je tulil Valter neko popevko, ko je prodiral vanjo. Odpor ženske je povsem popustil; njeno telo je brez odpora nihalo pod njegovimi sunki. Ko si je njena stegna položil na rame, je za trenutek spet oživila; poskušala ga je stisniti okrog vratu; toda prijel jo je za kolena in jih potegnil narazen.

"Poglej jo, pičko, kako se otepa," je sikal Valter. "Ampak povem ti, da v resnici uživa kot satan."

Albert je počasi sedel.

"Slabo mi je," je rekel. Medtem ko je poskušal vstati, ga je zvil krč; pobruhal se je po želodcu in po nogah. Toda Valter ga ni slišal; bil je pri koncu. Še nekaj sunkov in zvalil se je z nje. Hip zatem ga je zadel udarec, ki mu je skoraj izlil oko. Zatulil je, se prijel za glavo in skočil pokonci. Ženska se je pobrala in ga gledala; njen obraz je bil spačen od strahu, gnusa in agonije. V roki je držala kamen.

"Prasca," je rekla. "Ubila vaju bom, prasca."

"Pazi, kaj delaš, punčka," je rekel Valter režeče. "Tega si ne dovolim."

Ženska je gledala v moška, ki sta ji prizadela zlo, in iz njenih oči je gledalo temno, srdito sovraštvo. Bila sta grozljiva; oba blatna, eden s krvavim obrazom, drugi bled kot smrt in umazan od kozlanja. Albert je bil videti kot senca življenja, v svoji pijanosti bolj smrt kot življenje, ko je stegnil roko proti njej kot v opravičilo, in takrat se je sunkovito odmaknila.

"Za to bosta trpela," je izdabila. "Za to, kar sta mi naredila, bosta trpela."

"Umiri se, punči," je rekel Valter hladno. "Umiri se in nehaj mi blebetati neumnosti."

"Trpela bosta," je ponavljala punca skozi solze, ki so se ji ulile. "Pri bogu, da bosta."

Potem se je obrnila in stekla proti hiši. Med tekom si je poskušala obleči hlačke.

"Ustaviva jo, mali," je rekel Valter. Albert je stal kot vkopan; kot da je dogodek izpil iz njega vse življenje. Moč kakršne koli presoje. Valter ga je grobo porinil, da je skoraj padel.

"Slišiš, pizda? Primiva jo, da se pogovorimo. Tale naju lahko spravi v čuzo, tako je histerična."

"Ja, pogovorimo," je pijano ponavljal Albert. Ženska je bila že skoraj pri hiši, ko sta moška stekla za njo.

"Počakaj, mater ti, kam noriš?" je vpil Valter za njo. Albert je mrmral nekaj nerazločnega. Ženska je medtem dosegla hišo; pobrala je nahrbtnik in stekla

po cesti. Ko je opazila, da ji bosta moška prekrizala pot, se je obrnila in zavila med grmovje.

“Vidva prašiča,” je zahropla nazaj. “Za to bosta trpela.”

Valter se je sopeč ustavil. “Čakaj,” je rekel. “Na drugi strani jo bom prestregel. Naj nori kot šašava kura. Kje so ključi od avta?”

Bilo je smešno, kajti oba sta bila naga. Albert se je usedel na tla; Valter je stekel po ključe. Motor je zarohnel.

“Umakni se s ceste, mater ti,” je vpil Valter. Albert se je zvalil v travo ob poti prav v trenutku, ko je bela mazda zdrvela mimo. Valter je pospeševal, kot bi bil na avtocesti. Zaradi lukenj in kamenja je avto poskakoval v zrak. Albertu se je zdelo, da se sploh ne dotika tal.

In potem je skozi prah in dim gledal, kako se je ženska kakšnih dvesto metrov višje spet znašla na cesti; nenadoma je panično planila izza grma in presekala pot drvečemu stroju. Albert je zakričal.

“Pazi,” je zatulil. “Pazi, moj bog!”

Toda bela mazda se ni ustavila. Bilo je kot v nočni mori. Ženska je obstala, kot bi bila paralizirana. Avto je brez zaviranja treščil vanjo. Albertu se je v trenutku največje groze zazdelo, da je celo pospešil. Potem je gledal žensko, ki jo je kot lutko vrglo v zrak in čez avto nazaj, kjer je na glavo padla na pesek in kamenje. Nahrbtnik je odneslo nekam med grmovje.

Albert se je pobral in pričel teči; tekel je kot nor, opotekal se je sem in tja in v trenutku je bil povsem trezen, pošastno trezen; z vsakim metrom, ko se je bližal na tleh ležečemu telesu, je močnejše prihajala vanj zavest o strahoti, ki se je zgodila.

“Moj bog, kaj sva naredila,” je vpil prijatelju, ki je lezel iz razbitega avta. In ko je končno pritekel do ženske, je kljub zasoplosti prenehal dihati.

Ženska je ležala na trebuhu, toda njen obraz je strmel v nebo.

